

דַּר קְרִיאָה לַפְּרָשָׁה

לְבַטַח וּלְהֶאֱמִין - בְּהַעֲלֹתְךָ

מָה אָכְלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִשְׁךְ אַרְבָּעִים שָׁנָה בַּמִּדְבָּר?
בַּפְּרָשָׁה מְסַפֵּר עַל מֵאֲכָל טָעִים וְנִהְדָּר.

לָחֶם מִזֶּן הַשָּׁמַיִם שָׁבוּ הָיוּ כָּל הַטָּעָמִים שֶׁבְּעוֹלָם,
כָּל אֶחָד הָיָה בוֹחֵר לְעֲצָמוֹ אֶת הַטָּעַם הַמְּשֻׁלָּם.

מִזֶּן הַלָּחֶם הַקָּדוֹשׁ לְמַדְּנוּ דְבָר מְאוֹד חָשׁוּב לַחַיִּים,
עַל הָאָדָם לְדַעַת מָה מְבִיא לוֹ בְּרָכָה בְּכָל הַמַּעֲשִׂים.

מִי שֶׁהָיָה בְּעַל אֱמוּנָה וּבִטְחוֹן גָּדוֹל,

הַמֶּזֶן הָיָה מְגִיעַ אֵלָיו עַד הַדֶּלֶת וּמִיַּד הַתְּחִיל לְאָכֹל

אֵךְ מִי שֶׁהָיָה דוֹאֵג בְּלִבּוֹ וְהָיָה לוֹ סֶפֶק וְחָשָׁשׁ,

נֶאֱלָץ לְהִתְרַחֵק הַרְּבֵה מִבֵּיתוֹ וְהָיָה לוֹ טָרַח מְּמָשׁ.

מִכַּף לְמַדְּנוּ כָּלֵל חָשׁוּב בְּחַיֵּי כָּל יְהוּדִי,

כִּמְהָ חָשׁוּב לְבַטַח בְּה' בְּאִפְן תְּמִידִי.

גַּם כְּשִׂיחֵי חוֹרֵשׁ וְזוֹרֵעַ בַּשָּׂדֶה,

בְּכָל בִּקְר מִיַּד לֵה' הוּא מוֹדֶה.

כִּי מִי שֶׁמְאֶמֶן, בּוֹטַח וּמוֹדֶה לֵה' בְּשִׂמְחָה,

תְּמִיד יֵרָאֶה בְּחַיָּיו שֶׁפַע בְּרָכָה וְהַצְּלָחָה.

אִיךְ קָרָאתִי?

דִּבְרֵי קְרִיאָה לַפְּרָשָׁה

ספור הפרשה בקצרה - בהעלטה

חג הפסח הגיע, ואל משה פנו אנשים טמאים
שבגלל טמאתם לא יכולים לחגג, והם מבקשים פתרון,
ה' מורה להם לחגג פסח שני - בי"ד באייר.

בהמשך הפרשה ה' מצוה את משה לעשות שתי חצוצרות כסף שישמשו
לכנס את העם, ולהודיע על נסיעת המחנות.

בני ישראל מתלוננים ומדברים על כן שהם מתגעגעים למצרים.
התלונות ממשיכות ובני ישראל מבקשים בשר ומשה מתלונן שאינו יכול
להביא בשר לעם והוא פונה לה' שמצוה אותו לבחור
שבעים זקנים שיעזרו לו.

בתגובה לתלונת בני ישראל מוריד ה' שלווים מהשמים,
חלק מהעם נפטר מרב אכילת בשר ולכן נקרא המקום
קברות התאוה.

בסוף הפרשה מספר על מרים שמתוה דאגה אומרת מרים דבר לא טוב על
משה, כונתה היתה טובה אף ה' העניש אותה בצרעת מכיון שאין לאדם
רשות לדון את חברו ואפלו את אחיו,
מכיון שאינה באמת מכיר את מקומו.

משה הצדיק והענו לא כועס על אחותו ומבקש מה' שירחם וירפא את
אחותו "א-ל נא רפא נא לה".

איך קראתי?

נַרְיָא קַרְיָאָה לַפְּרָשָׁה

עָנּוּ מְכַל אָדָם - בְּהַעֲלֹתְךָ

בְּפָרֶשֶׁת בְּהַעֲלֹתְךָ מְלֻמָּדַת אוֹתָנוּ הַתּוֹרָה,

עַל מִדָּה חֲשׁוּבָה וּמְאֹד יְקָרָה, הָרִי זֹו מִדַּת הָעֲנָוָה.

מֹשֶׁה הָיָה עָנּוּ וְכָךְ גַּם אֶהְרֹן וְהָרַי סִינַי,

אֶת מֹשֶׁה מְתַאָּרֵת הַתּוֹרָה שְׁהָיָה:

”עָנּוּ מְאֹד מְכַל הָאָדָם אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי הָאָדָמָה”

אִיךָ זֶה יִתְכַּוֵּן, מֹשֶׁה לֹא יָדַע אֶת גְּדֻלָּתוֹ?

הָרַי הוֹצִיא אֶת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם וְכָלֵם כָּבְדוֹ אוֹתוֹ.

מֹשֶׁה הוֹרִיד אֶת הַתּוֹרָה וְדִבֵּר עִם הָאֱלֹהִים,

אִיךָ יִתְכַּוֵּן שְׁמֹשֶׁה נִשְׂאָר עָנּוּ מְכַל הָאֲנָשִׁים?

וְהָעֲנִין שְׁמֹשֶׁה רַבְּנוּ תְּמִיד יָדַע וְחָשַׁב,

כָּל הַבְּרָכָה וְהַהַצְלָחָה שֶׁיֵּשׁ לִי עַכְשָׁיו,

הַכָּל אֵינוֹ שְׁלִי, אֶת הַכָּל קִבַּלְתִּי בְּמִתְנָה,

בְּכָל הַצְלָחָה שְׁלוֹ, תְּמִיד זֹו הָיְתָה הַכּוֹנֵה.

אִם אַחַר הָיָה מְקַבֵּל אֶת אוֹתָם הַכּוֹחוֹת וְהַכְּשָׁרוֹנוֹת,

הָיָה מְצַלִּיחַ יוֹתֵר מִמֶּנִּי אֶת הָעוֹלָם לְשָׁנוֹת,

לְעוֹלָם לֹא הִתְנַגָּאָה וְהִרְגִּישׁ אֶת גְּדֻלָּתוֹ,

רַק כְּבוֹד ה' תְּמִיד עָנִין אוֹתוֹ.

אִיךָ קָרָאתִי?

דף קריאה לפרשה

שבועה נרות - בהעלתך

ה' אוהב שלום, ה' אוהב שכלנו אוהבים.
 אז למה ה' לא ברא את כלנו דומים?
 איך אפשר להתאחד כשכלם כל כך שונים?

המנורה הקדושה אותנו מלמדת להבחין ולראות,
 שמקור משתף ישנו לשבעת הנרות,
 כל אחד מאיר באור מיוחד ושונה,
 אך באמת לכלנו תפקיד משתף ודומה.

כשנזכר שכלנו נשמות קדושות, חלק מה' אחד.
 נבין ונדע שכל אחד מאתנו יחיד ומיוחד,
 דעותינו שונות ולא תמיד אנחנו מסכימים,
 אך התפקיד שלנו משתף,
 לגלות בעולם את בורא העולמים.

לכן לבסוף תמיד נאהב זה את זה ולא נתבלבל,
 כי לכלנו שליחות אחת, אנחנו עם ישראל.
 עם מיוחד עם שליחות שונה מכל העמים,
 עלינו לגלות את הקשר בין כל הדברים,
 שום דבר בעולם אינו מנתק ונפרד
 הכל, בלי יוצא מהכלל, הוא חלק מה' אחד.

איך קראתי?